

DOIIRHON MKOON L'SIPORIM KATZERIM

רִסֵּן הַצְבָּה

אֲחָד עַל אַלְמָנוֹן...

גִילְיוֹן 8

מרץ 2021, אדר ה'תשפ"א

אביישי אודוי

יהודית אוריה

אורית גולדמן

קובי פרידחי

תמי קויפמן

קריסטינה רוסקוב

יעל שטיינר

יובל שנון

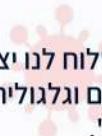
לא רלוונטי

דבר העורכים

שלום לכם,

הكورونا או כפי שהוא נקראת בשפה המקצועית Covid-19 הפקה דברים רבים בחינוך
ללא רלוונטיים.

עבור הגילון הזה ביקשו מכם לשלוח לנו יצירות על רסיס מחייכם שהפר לא רלוונטי, אם בಗל הקורונה וגם בغال החימס וגלגוליהם. ביקשו מכם לקרב את "המצלמות" שלכם לאירוע ואחוננו לזהה "гал לולוונטי".

אנחנו מוקים שתהנו מקריאה הגילון ומקווים שבקרוב כולם נצוא מהתקופה הלא רלוונטיית זאת
וגומזר לחיים לפני.

שלכם,
עדנה אפק ואלירן דין

"רשיים" הוא כתוב עת מקוון המתפרסם בכל חודשים.
בכל גלישן יפורסמו עד 8 סיפוריים בלבד.

**הגהת הספרים והבעלויות על זכויות היוצרים -
כל אלה באחריות הכותבים בלבד.**

כתב העת רסיטים מאפשר במה לשיפורים ואין אחראי לשגיאות כתיב ותחביר בסיפורים.

העבודה בכתב העת מתבצעת בהתאם למלואה, ايvrker לאפשרות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתגמולים כלשהם; בשליחת יצירה לפרוטום מאשר היוצר את אפשרות פרסום פרוטומה בכתב העת, ולא יהיו ליעזר השגות או טענות באשר לפרסום או לא-פרסום יצירותו בכתב העת.

לא רלוונטי

גיליון 8 מרץ 2021, ניסן ה'תשפ"א

"זכרו! כ-80% מהעסקים בישראל משקיעים深深地 ומטה בעיון קורות החיים שנשלחים אליהם".

זו הייתה סיטואציה מיוחדת, ישבתי מול מחשב בחדר גודל במתנ"ס, מסביבי עוד 20 מוחפשים עבודה כמוי בעבר חנה, המדריכה ממשרד התעסוקה עוברת בינו ונותנת עצות. מדי פעם הייתה זורקת סיסמה לאויר כמו "שימו לב, קורות החיים זה כרטיס הביקור שלכם- מוכרים לבולוי!" והקפיצה לי את הלב.

כשחזרתי למדוד תואר ראשון בפסיכולוגיה, לא ידעת שางע לסתנת קורות חיים של משרד התעסוקה. חשבתי שאסיים את התואר, אדע במה אני רוצה לעבוד ובזאת החיבור הרחב שלו, המוטיבציה ותעודת BA כל הדלתות מסביב יפתחו. אך זהו, שלא. עם ניסיון תעסוקתי דל למדי ניסיתי לחת עומק ואישיות למסקן האומל שהתיימר להכניס אותן למעגל העבודה.

ריח הבושם התקרב אליו, חנה התישבה לצידי, חטפה לי את העכבר מהיד ואמרה בטון רך ומלאך "גיא חמוץ, בו נראה מה יש לנו פה". כבר מחלילת הסדנה הייתה החמוד שבחדר, גם את התואר הזה לא كنتי בכישורים מיוחדים, אלא כי הייתה היחיד מתחת לגיל 50.

חנה עברה על קורות חי ברפروف, יותר מדקה, אבל לא הרבה יותר מכך. יכולתי לראות אותה מדמינות בראש החלקים הՓחות נעימים של חי. את השירות הציבורי כחובש במרפאה, סופר את הימים לשחרור, את העובדה המועדף בתחנת הדלק ואת השנה בה ניסיתי למלצר בבית הקפה ליד הבית ללא הצלחה.

כשפיימה, צעקה שוב לכלל החדר: "חברים, כל עבודה יכולה להיות רלוונטית אם רק תציגו אותה נכון!" וחזרה אליו. המלצות הפקה לשירות לקוחות מול דרישות ויעדים, עבודה הסטודנט בחברת סקרים הפקה לניסיון במכירה אל מול התנגדויות תוך הפגנת מוחיבות ארגונית והמרפאה הפקה לשכיבת מושימות מרובות תחת לחץ. תוך כמה דקוט הפקתי מבחר מתוסכל בן 25 לספרמן. כמה הערות אחרונות והוא כבר עברה לאדם הבא בתור לא לפני שאמרה: "זה כמו מוכן, אבל הדרך בזופים? זה לא רלוונטי" ומחקה בהינך ציפוף ארוכה את השנתים היפות בחזי.

לגרום לחניכים להגיע כל שייש לפעולה זו ההתקנות הראשונה שלי בעמידה ביעדים. לגרום להם להירשם למבחן הקיץ היה פרויקט המכירה המורכב ביותר שהglobuli והורי החניכים היו הלקחות הכח קשים שיצא לי לשורת.

"לעסק כל זה לא רלוונטי" ענתה לי בקול יבש. מסתבר שמדובר בסכול דיברתי בקול.

לא רלוונטי

חזרתי הביתה עם קורות חיים. הם היו בדף אחד, פונט 12 Arial ומסודרים היטב לפני סדר כרונולוגי.
בסוף הבנתי מה אני מחפש במקום העבודה. החלטתי שהמעסיקים הבאים שיקבלו מייל עם
קורות חי, יהיו אלו שפירוק, ממשמעות, חוות הצלחה וזכרון נועורים יהיו עבורים מאפיינים רלוונטיים.

לא רלוונטי

גיליון 8 מרץ 2021, נין ה'תשפ"א

היא הסתכלה על השער של הבית חולים. היא עמדה שם כמה דקות, כמו באיזה סרט דרמה אמריקאי זול, והוא כמה דקות של שפויות לפני שהיא נכנסת לkrav. אבל בעצם היא לא יכולה לחשב, כל דקה של מחשבה פירושה דקה של זיכרון על עוד מטופל שמת, עדיף שלא. אז היא גרה רגליים, עלתה במעלית לעוד משמרת במחלקת קורונה. התנוונות כבר מכך, הגוף והנפש כבר לא מיצרים שם תנואה, הכל חיב להיעשות, היא חייבת להכנס לעוד משמרת. היא חייבת.

adc היא שמה עליה את המדים, לא רואים את הפנים שלה, והיא נכנסת לשמרת, ואני לא הייתי שם להגן עליה. והוא נכנסת והוא מתחלת לירות. פעם זה היה לרווח כדי שלמטופל יהיה כוס מים,

אולי אפילו לרווח כדי להספק לדבר עם אשתו. היום זה לרווח כדי שהוא לא ימות. בבקשתה שהו לא ימות, לא דוד רק אتمול דברה אותו, רק אتمול צחק שקורונה זה לחשים, רק אתמול נתנה לו לדבר עם הנכדים. אבל זה הוא. זה דוד, ומஹום לאתמול הוא במצבה הנשמה. והחויר הזה כבר ירד לו מופנים, אולי מישחו בא ולחש לו בעדינות, דוד – לא רלוונטי לחץ במחלקת חולן קורונה מונחים. מה לא שמעת? ואחותי – היא ממשיכה לרווח לאחד הבא, רק לא לחשוב על דוד.

לא לחשוב על אף אחד, הכל מהר אחרת. אחרת אם היא לא תרוויח מספיק מהר אז מישחו יכול למות בגללה. הנוטח שאחיה הציבה לעצמה מאד ברורה. אם לא אגיע מישחו ימות. אם אגיע אוכל להציג חיים, אני חייבת להציג חיים, אני חייבת לרווח. ואני לא הייתי שם להגן עליה.

לא הייתה להגיד שלא תיקח על עצמה את החיים שלהם, היא לא היא, מלך המות ההוא, היא לא החורצת גורל, בבקשתה אחות. אבל היא לא יצאה שם, מהתופת. היא מסתכלת אחותה והמכונה של דוד מתחילה לצוף. והיא רצה חזורה, היא חייבת להספק אולי היא תצליח להציג, כי שאר הוצאות עוסק בהחיה אחותה של מישחו שעדיין לפני חמיש דקות עוד צחק, והוא מתחילה לחחש שhai שמונעת צפוץ מעוד מצבת הנשמה, אבל היא חייבת לרווח לדוד היא חייבת,

הוא יכול למות. הוא ימות בוודאות אם היא לא תבאו, היא באה. היא מחזיקה לו יד. דוד כבר לא, היא גם לא. אחותי גם לא, היא שם מחזיקה לו את היד, אבל היא בורחת. ואני לא שם לתפוס אותה. היא רצה. עכשו זה עניין אישי, עכשו הריצה היא אחותי, הריצה מהתופת שמתחרשת שם בנפש, שלא בניה לחוץ גורל. ואני לא הייתה. ושכבר באתי, לא היה את מי לתפוס.

כרמלה סימנטוב משתרעת פשעות איברים על מיטתה. יממה נוספת עד שיגיע يوم הולדתה. כמו בכל שנה, בסוף שנה.

בשנתיים האחרונות היא כבר לא מchכה.

השעון מורה 43 ומשמע קולות של סוף. השקיות מתחת לעיניים מתבוננות בה מיד' בוקר, גם הגף זה לא מה שהיה, הגברים פחות בסביבה, הביציות מתחממות, רירית הרחם נעשתה דקה ותכלס, הפסיכים?...לא משחו.

כרמלה נשענת על צידה ועוקבת אחר נקישות הזמן.

יום הולדתה קרב. 19 שעות ו41 דקות נותרו לה לנסוט לעזר את הזמן.

מבعد לחילון הפתוח, רואה כרמלה את עץ התותים, נקי מפירותיו העסיסיים.

היאナンחת, מניחה את כף ידה על כרסה ולוחצת. האפשרות שתצליח למלא את בטנה בפרי בטן נראית לה הדיה פרועה.

ומה עשו? זה?

رحم לא רלוונטי, רחם לא רלוונטי נוקשות הכלילים על בטנה והקלות לא מרפים.

מה חשובתי לעצמי, שעולם אצליח להחזיק ביוםם שביהם העתיד ישאר מונח בכף ידי, השמים ימשיכו להיות הגבול והאקרוביוטית שפיתחה תמשיך להרחב את אישוני הגברים שבאים והולכים ובאים?

זכרון של שנים של תשוקות וכאב נעו סביבה במחול. ראהה שחרחר.

הטלפון שלצדיה מצצל. היא לא עונה.

מחר ימולדת.

15 שעות ו12 דקות נותרו לה לנסוט לעזר את הזמן.

לא רלוונטי

כרמלה מתבוננת בקיר שמלול מיטחה. על השידה תמנונות הוריה מיום נישואיהם ותמנונות האחינים המתויקים של אחותה הקטנה ניצבים מול עיניה ובוים בה, לצידם תמנונת ילדות. היא וכל משפחתה, מחיכים באושר כשברקע מגדל אייפל, תזכורת לימים אחרים.

השיטה לצד מיטחה ממשיעי קולות. בניו, עינוי פעורות, מקרב את אףו אליה ומתחכר בלחיה. חירך קל עולה בשפהיתה והוא מנשנשת אותו בחיבבה.

טלפון שלצידה מצצל. היא לא עונה.

היא יודעת שיש מי שזוכר. אולי רוצחים לברך אותה? אבל אולי זה בכלל מהבנק, או לחברת הביטוח, או שבכלל אולי זו הבosit שלה שרוצה שב לה הייחד לה לרchrom ולשאול "מה קורה?"

כרמלה לא עונה. 16 פעמים עברה "החזורת" ו-16 פעמים אחרי ההחזרה ענטה וקיotta לשמעו מד"ר שלמן שהפעם היא רלוונטי. אבל הפעם אין לה יותר כוח לשמעו ולהרגיש את הרחם הריקה.

רלוונטי, רלוונטי, רחם רלוונטי. מה כבר אני מבקשת? תן לי רחם רלוונטי דפקו המילים בעצמה בבטנה.

טלפון צצל. בחוסר חשך כרמלה עונה. "כרמלה סימנטוב? מדברים מהמשרד של ד"ר שלמן, ד"ר שלמן מבקש לדבר איתך".

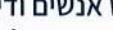
כרמלה נשמתת. נשימה عمוקה מתערבבת עם המילים של הד"ר. "כרמלה? רלוונטי, רחם רלוונטי", שמעה אותו ואומר בשקט המוכר. "בואי למראפה, בחשש זה בסדר?

12 שעות ו30 דקות נותרו לה לכרכמלת כשהזמן נעצר.

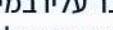
אבייש אודו

זה כבר לא חלק מהחיכים שלי, זה כבר לא רלוונטי אליו, אם יש לי בכלל חיכים, אם יש בכלל אליו...

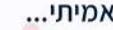

הסכמתי ללקחת את החומר שלקח אותו הci רוחק שיכולתי,
היהתי האדם הראשון, יכולתי לבחור בין עץ הדעת לבין עצם החיכים, והיה שם אותו והבנתו,
היתה שם הבנה מאוד عمוקה של הדבר והיתה חרדה...

זה כבר לא חלק מהחיכים שלי, אני כבר לא שם, ראיתי את האינסוף ומתתי שם..
זה לא יכול להיות חלק מהחיכים שלי, לא יכול להיות שיש אנשים ודיבורים ודברים וחיכים
זה לא יכול להיות שיש אותו, הכל זה פיקציה מוזרה ומשונה, זה לא יכול להיות...

אני הולך שם וככל דבר נכתב לרגע הזה, כל השירים, הכל על הרגע הזה ואני לפחות צופה
מסוף העולם ועד סוף, רואה את הדברים, הכל נדלק ודלק ונעמד על עצמו..

זה לוקח אותו שם, אל החרדה, אל העומק האינסוף!...
זה לא רלוונטי, להסתכם לקבל אוור, או כזה שעוטף אותך, או אינסוף!...

האם זה ממשו שאפשר בכלל לדבר עלי במיילים...
כל שיר נכתב עלי ברגע הזה, כל נשימה שלי היא מדוקת, שהגעה לעולם האמיתי,
הוא העולם האמיתי...

לעד אז...

ואיך אפשר להבדיל?

זה אבוד לי כל כך, איבדתי את עצמי והכל התחל להתערער...

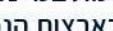

אם אי אפשר ל深深的 על העולם בחוץ ועל החוויה שלי ועל כל מה שידעתי...

איך אפשר לווד?

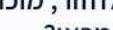
איך אני יכול לווד?

מי זו בכלל?

ואז התחל הפסיק ואז התחלו החיים...

והרי החיים הם סתם השערה שקיימת במיניד...

ומאדו אני הולך עם כל זה, מהלך בארץ הנכר, מחפש רסיטים ישנים של נשמות שהתפזרו לכל עבר...

אני מוכחה לחזור, מוכרכה להבין את העניין, ישפה עניין נשמתי או עניין אישי או עניין...

לאן הולכים מכאן?

כל הדברים נשברו לרסיטים ואיך זה יתכן?

קצר במח, עולה מתוך האינסוף, האור הזה גדול עלי, עמוק עד אין קץ,

שובר את כל המוכר מגיע לכל דבר ומהלך לעבר האפליה הפחד והבהלה...

ממנו הרעם שנוצר...

הכל נעצר..

צחוק ובהלה, מקום מוזר לחיות בו והרגשה משונה והתחלתי לגודל והלכתי וכבר שנים שאנן
מחפש אחרי איזה נקודה ולא ברור לי...

אבל זה כבר לא חלק מהחיכים שלי, זה כבר לא רלוונטי אליו,
אם יש בכלל חיים, אם יש בכלל אליו..

לא רלוונטי

גיליון 8 מרץ 2021, נין ה'תשפ"א

יהודית אוריה

מאז הקורונה התחלתי לדבר עם אבי המת בזום.

אין כבר הבדל גדול בין המסיבות הוירטואליות עם החיים, לבין אלו עם המתים.

בין העולם הזה לבא.

כולנו מתים וחיים באיזה מובן.

הפכנו שקטים מאד. המעבר בין כאן לשם הפך בלתי ניכר.
בן רגע האנשים הקרובים ביותר נעלמים ללא חזרה.

הכל הפך לא רלבנטי, מלבד
הօיר.

קשהה מטפס
אתה נושם כאילו בפעם האחרונה.

כל מבט בילד. באחוב. כל שיחה עם האם,
האם ראשונים,
ואخונים.

אני מתבוננת בשמש המביטה בי מסתר ענן, ושואלת אותה
האם בכוונתה
לסלк אותי מעל פני האדמה.

אני שואלת אותה ואת האoir
האם אתם חברים שלי בכלל? –
או שתמיד היתי גר
באرض נכירה.

לא רלוונטי

ג'ילון 8 מרץ 2021, נין ה'תשפ"א

קריסטינה רוסקוב

נילי לוקחת את בקבוק המים שלה ורוצה להתיישב ליד שולחן הקפטורה של האוניברסיטה אבל אסור. היום אין פה כמעט אף אחד. רוב הסטודנטים לומדים דרך המחשב. הנסיבות הפכו להיות לא רלוונטיות. היא נזכרת בימים שבהם הסתובבו פה כל כך הרבה אנשים שהיה בקושי היהיה מצליחה לעبور ביניהם. התוצאות וה结論ים שליהם כל הזמן הריעו את הרחבה.

סטודנטים ומרצים שהלכו למקום, יצאו ונכנסו לקפטורה. וعصיו המקום רק לחולוי.

כל מה שנשאר זה הקול המזכיר של מנורת הפלורנסט שמדובר מועל לראה. הפלאפון שלו מתחילה לצלצל. זאת אחותה, דפני, היא בין היחידות שעדיין מתקשרות לנילי ולא מדברות איתה דרך הזום. לרגע נילי שוקלת לא לענות לאחותה. היא מחזיקה את הטלפון בידה אבל לא מצליחה להעביר את אצבעה על הכפתור הירוק. שניתן עבורות תקופה קשה והוא עיפה, מותשת למשעה. לעיתים המצב בחוץ והמצב עם אחותה מפחיד אותה יותר מדי. אחותה נהיה הרבה יותר רגישה, הרבה יותר פגעה. מה אם נילי תגידי את הדבר הלא נכון בכך נכוון בטון הלא נכון ודפני תעלב? היא יכולה

להגיד בעיטות מילה שתפגע בה ואתה אף פעם לא רוצה לפגוע במישחו שעומד למות.

מי יודע כמה זמן נשאר לך כדי להתנצל אחרך? יש אנשים שהיו קשים לאורך כל חייהם

יש אנשים שהופכים להיות קשים לקראת הסוף, לקראת הפרידה הגדולה, כשהם תלויים באחרים ובמוכנות כדי לשרוד עוד כמה חודשים. דפני לא מפרטת, היא רק רוצה לוודא שהן נפגשות מאוחר

שדרפני מנטקת וسؤالת אותה מה שלומה. דפני לא מפרטת, היא רק רוצה לוודא שהן נפגשות מאוחר יותר.

יש לה את הקטע הזה. את הפחד שנילי לא הגיעו יום אחד. נילי עונה לה שנייה לפניה תשכח ודפני תשאר לבד. תשוחת הבדידות תשתק אותה לפסול הרחוב. נילי יודעת שדרפני מרגישה

ככה, כי היא בעצמה מרגישה ככה. גם נילי מפחדת, היא פשוט מנסה לא להראות את זה. נילי

מרגיעה אותה ומבטיחה לה שהיא טובא. אחרי שהיא מנטקת את השיחה, מבטה מתקבע על תמונה של פרחים דהוים שתליה על קיר הקפטורה. הם שמו עציצם חיים בחוץ ותמונה של פרחים דהוים

בפנים. נילי חושבת על עצמה לרגע בתו פרח דהוי. שניה דהוי בגלל ששוכנו להשקות אותו.

אולי לא רצzo להשקות. אולי היא פשוט פרח שהגיע כבר לשיאו ואז התחל לדעוו, ברגע שאחותה

התחללה לדעוו. ככלו היו מוחבות בשורשים. נילי זורקת את בקבוק המים לפח ומסתכלת

בפעם האחרונה, מבט של פרידה, בקפטורה. זאת כבר לא קפטורה,

סתם חדר עם שלוחנות וכיסאות. היא לוקחת את התיק שלה ויצאת לכיוון בית החולים.

כדי נילי כבר לא במצבה טוב כדי להיפגע בפארק.

לא רלוונטי

בישנים כרוניים הם יצורים שורדים. לא יודעת, אולי אני מבקשת, כך או כך עצמי הצעריה הייתה מצאה משתקים, אתגרי אומץ להתגבר על הבישנות שענייתי-caouthו טרנינג מהו שלבשתי מרבית גיל ההתבגרות. למשל לבחו זרה או זר מוחלט, ברוחוב, או באוטובוס ולהביס בו עניינים למשך שתי שניות ועוד שלוש וכן הלאה. לא בטוחה עד כמה זה הועל בענייני המבוכה והבישנות ועד כמה זה הבחייל אנשים תמים, שאיתרעו מזלם לשבת או להלך מול.

זכרתי בהזאה לאחרונה כשהבנתי שעם מסיקות הקורונה אין לנו ברירה אלא להסתכל בעניינים, זאת במידה שאין משקפי שמש כהם כਮובן. כי בינוון על מה כבר יש להסתכל? עם כל הכאב למסכות היוצרות שאנשים לעיתים משקיעים בהן.

להתבונן בעניינים - כשותבוננים בר בעניינים - ולא נגיד בכיוון הכללי של האף או הפה, כמו שהוא מכך, לא?

לא סתם יצא להן שם של "חלון לנשמה".

שיםו לב שעם כל הריחוק החברתי וזו שני המטרים, יצא שאחננו שמים זוכיות מגדלת על הנשמה שלנו. ואוהו כמה תלאות היא חווהCut. רק שתדעו - ככה הילד הקטן שלי אומר לפני שהוא מספר מהו מזררי - רק שתדעו אפשר לראות בעניינים שלכם את הכל, את העיפות, הדאגה, הפחד המשתק וגם את ההשתדרות והרצון הטוב לנוכח האדמה שנפערה מתחת.

אה וכמעט שכחתי דבר אחד שהפרק את הבישנות שלי בין רגע ללא רלוונטי ועל הדרך החזר כנראה לצמצמות את הערנינגים למולתה. מה שהתרחש לפני תשע שנים בדיק, היום בו הפכתי להיות אמא.

לא רלוונטי

ג'ילון 8 מרץ 2021, נין ה'תשפ"א

בבר היה עצבני. הוא נכנס לכיתה, טיפס על השולחן הקדמי של שתי הבנות, משאיר את סימנו געליו על המחברות והספרים, קופץ לשולחן שלו ומשם לכיסא שלו והתישב. בהפסקה הוא הבקייע עכשו שלושה גולים וניצח לבודו את הכתה המכובלה במשחק הcadorel שהיה בין שתי הכתות. זה היה היום האחרון ללימודים בכיתה ו' ובבר ידע שהוא לא ממשיר עם כולם לחטיבת הביניים הקרובה, ציוויל הנמנוכים והתנוגות המתפרצת לא סייעו לו והוא לא התקבל. הוא נרשם לבית ספר אחר, מיכאל, בלי אף אחד מחבריו לכיתה.

המשחק הזה הייתה ההדמנות האחרונות שלו להשאיר חותם, רושם, זיכרון, שהם לא ישחחו אותו. אי אפשר היה לעצור אותו, את הגול הראשון הבקייע בבעיטה מהצى מגרש. בגול השני עלה להתקפה עם מיכאל ורינגלר, שני הבנים האחרים שהיו ממש טובים בcadorel. שניהם התמסרו בינויהם. השחקנים מהכתה השנייה ידעו שבבר בריב עם רינגלר והוא בטוחים שהcadorel לא יגיע אליו, אך אפילו לא שמרו עליו. זה היה מעילב. בבר רץ לרינגלר, חטף ממנו את הcadorel ובעיטה הכנעה שב את השוער, כשהוא שומע את רינגלר ומיכאל צועקים עליו שכחה לא משקימים.

הכתה השנייה ניסתה להבקיע ובבר ירד לעזר בהגנה. הוא השתלט על הcadorel ורץ אותו לכל אורך המגרש, מעביר את הcadorel בי הרגלים של השוער של הכתה השנייה וקובע את התוצאה, שלוש אפס. כמה מהילדים הלא ממש מקובלים בכיתה מיאו לו כפים ואמרו לו כל הכבוד. הוא התעלם מהם וחזר לכיתה, מתישב עם رجالים על השולחן, רואה איך יכולים לא באמת מעדים לשם על הניצחון, חשושים מרינגלר ומיכאל שחזרו אדומים וסמכוקים והתיישבו אף הם כולם צועפים.

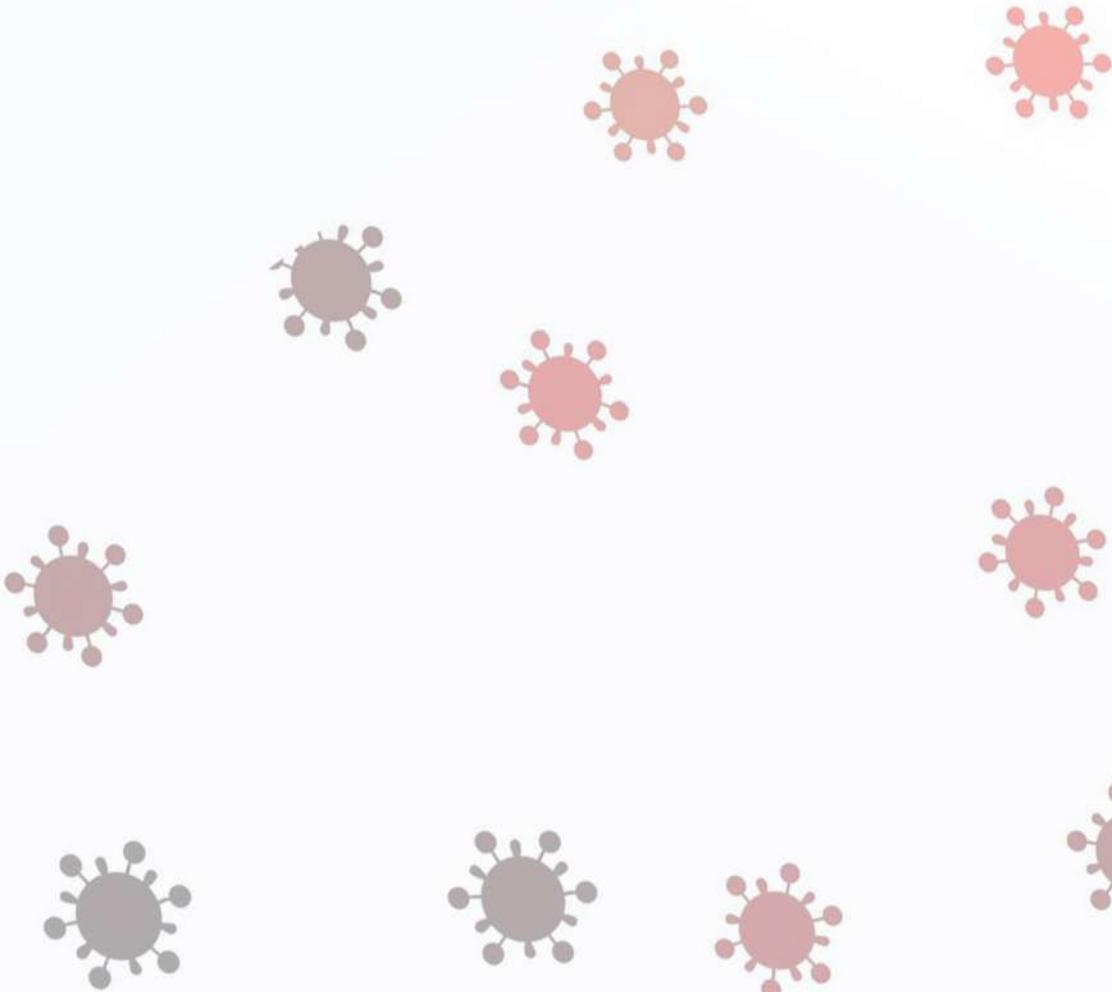
"איזה ניצחון" אמר להם בבר, הם התעלמו, "ראיתם איזה גולים הבקעתו?", השתקה המשיכה, "אם לא אני לא היינו מנצחים היום". דממה. לבבר נמאס, הוא קם ויצא מהכיתה, קופץ מעל השער והלך הביתה, לשכונה שלו, מקום בו אף אחד מחבריו לכיתה לא היה מעולם. "נפרדת מכם?", שאל אותו אביו מהספה שבסלו. "כןABA", ענה בבר, "גם הבקעתו שלישיה היום, אני תקוף אכין לנו ארוחת צהרים, ואך אני אלר להביא את הקטנים מהגן".

עד שהקוקוס היה מוקן נמחקו כבר כל אירועי היום מראשו והוא היה שקוע בטרדות היוםום. שנים אחר כך, כפתחת את החנות השלישייה בראשת מוצרי הספרות של, ניסה להזכיר בילדים שלמדו אותו בבית הספר היסודי. את רינגלר ומיכאל, לא הצליח למצאו, אףלו לא ביפויבוק.

חפשו אותנו גם בפייסבוק: [/rsisim.magazine](https://www.facebook.com/rsisim.magazine)

הגהת הספרים והבעלויות על זכויות היוצרים –
כל אלה באחריות הכותבים בלבד.
כתב העת רסיסים מאפשר במאה לסייע
ואינו אחראי לשגיאות כתיב ותחביר בספרים.

מיצדים: עדנה אפק ואלירן דיין